

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 499/2019
21.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Пауна Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К бр. 104/17 од 26.03.2018. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 бр. 92/18 од 19.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К бр. 104/17 од 26.03.2018. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 бр. 92/18 од 19.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору К бр. 104/17 од 26.03.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 1. КЗ за које му је изречна условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико у року од две године окривљени не учини ново кривично дело, као и да се у случају опозива условне осуде у казну затвора окривљеном има урачунати време проведено у притвору од 22.03.2018. до 26.03.2018. године.

Истом пресудом окривљени АА обавезан је да плати паушал у износу од 8.000,00 динара и да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 1.038,00 динара све у року од 15 дана под претњом принудне наплате, док је оштећени ББ ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на посебан парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 бр. 92/18 од 19.03.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Бору К бр. 104/17 од 26.03.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Паун Јовановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношења одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер чињенични опис кривичног дела у оптужном предлогу и осуђујућој пресуди има сва обележја прекршаја из члана 172. Закона о превозу путника у друмском саобраћају, а не кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 1. КЗ, јер ББ, као саобраћајни инспектор у Одељењу за инспекцијске послове Општинске управе у ... у критично време није имао својство службеног лица у смислу члана 112. став 3. КЗ. Према наводима захтева, из наведених разлога на конкретну правну ситуацију нису се могле применити одредбе члана 322. став 1. КЗ, па је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се није могао применити, а чиме је учињена и повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде јасне и довољне разлоге да је оштећени ББ критичном приликом имао својство службеног лица – саобраћајног инспектора, у складу са чланом 112. став 3. тачка

3) КЗ, као и да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је у овом кривичном поступку оглашен кривим, а не прекршаја из члана 172. Закона о превозу путника у друмском саобраћају (страна 3. став 4. и страна 4. став 1, 2. и 3 и страна 5. став 1. другостепене пресуде), које је Врховни касациони суд у свему прихватио и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, као основ подношења захтева наведена је и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Међутим, из образложења наведене битне повреде одредаба кривичног поступка произилази да се у овом делу захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА оспорава и полемише се чињеничним утврђењима суда наводима да распоред рада саобраћајних инспектора Општинске управе ... (који је интерни акт тог органа) не садржи елементе на основу којих би се могло утврдити да ли је ББ обављао послове саобраћајног инспектора у критично време, и критичног дана, да ли је био овлашћен да обавља наведене послове ван утврђеног радног времена за обављање ових послова и да не постоји одлука да се ови послови обављају у време када се окривљеном ставља на терет извршење наведеног кривичног дела, па се Врховни касациони суд, у оцену ових навода није упуштао, обрзиром да се истима оспоравају чињенична утврђења суда и као такви у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољен разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење овог ванредног правног лека.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић